

ဆင်ခြေများနဲ့ လူ

**ဒီဃာ ဇာဂရတော ရတ္တိ ၊ ဒီဃံ သန္တဿ ယောဇနံ ။
ဒီဃော ဗာလာနံ သံသာရော ၊ သဗ္ဗဗ္ဗိ အဝိဇာနတံ ။**

အိပ်မပျော်သူအတွက် ညတာရှည်တယ်။ ခရီးပမ်းနေသူအတွက် ယူဇနာခရီးဟာ ရှည်လျားတယ်။ လူမိုက်တွေအတွက် သံသရာဟာ ရှည်လျားတယ်။

ဓမ္မဒလ္လာ ဒီဂါထာလေးနဲ့စပ်ပြီး 'မျှော်တလင့်လင့်'ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့ဘူးတယ်။ မကြီးရင့်သေးပေမယ့် အသီးပွင့်လေးတွေနဲ့ ဝေဆာနေခဲ့သူ ဆိုပြီး စာအုပ်နာမည်ပေးကာ အရှင်ဥပုသိကာဘိဝံသ (ကာလီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ်) ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်နဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့အထဲမှာ ဖော်ပြဖူးခဲ့ပြီ။ ဒီဆောင်းပါးကို အင်တာနက် ဝက်ဆိုက်များပေါ်မှာလည်း တင်ထားဖူးခဲ့ပါပြီ။ စာအုပ်ထဲမှာတော့ သိတဲ့အတိုင်း စာပေကင်ပေတိုင်ရုံးကို ဖြတ်ရတာမို့ ကိုယ်ဆိုလိုချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ် ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ အထိ ဖြတ်တောက်တာခံလိုက်ရတာမို့ ဆောင်းပါးရဲ့ မူရင်းအလှ မပေါ်လွင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီဆောင်းပါးထဲမှာပဲ 'ဘာကြောင့်လယ်မသိ၊ တခါတရံ အိပ်မပျော်ညတွေ ရှိတတ်တယ်' ဆိုတဲ့အကြောင်း ထည့်ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အိပ်မပျော်သူအတွက် ညတာရှည်တော့တာပေါ့။ အဲဒီဆောင်းပါးထဲမှာ ဘဝမှာ စောင့်ခဲ့ရတာတွေများခဲ့ပြီ၊ များရုံတင်မက စောင့်ရတဲ့အရာကလည်း အလွန်ကြံ့ရှည်လွန်းလှပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီညလည်း အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းတာက အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် လုံးဝအိပ်လို့မရနိုင်တာ မဟုတ်ပဲ မြန်မြန်အိပ်ပျော်၊ မြန်မြန်နိုးပြီး ပြန်အိပ်လို့ မရနိုင်ဖြစ်တာမျိုးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်ချင်ပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေသူအဖို့ ဒီညမျိုးဟာ ညတာက ရှည်မှာ အမှန်ပါပဲ။ သို့ပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့တဲ့ ဒီညမှာတော့ ညတာရှည်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုလျှင်ဖြင့် ခုပဲ ဒီစာကို ရေးနေတာက အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲလေ။ ခုဆို နံနက် ၂ နာရီ ၃၀။ ဒီစာ အပြီးသတ်ဖို့အထိဆိုလျှင် နောက်အနည်းဆုံးတော့ နှစ်နာရီလောက် ကြာဦးမှာဆိုတော့ နံနက် ၄ နာရီခွဲ။ ၅ နာရီမှာ ဘုရားဝတ်တက်၊ တရားထိုင်ဖို့ အိပ်ရာထနေကျဆိုတော့ ညတာရှည်စရာ အချိန်ကျန်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ခုရက်ပိုင်းက မေတ္တာနန္ဒဝိဟာရဓမ္မရိပ်သာမှာ နွေရာသီဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းများ ကျင်းပနေချိန်လေ။ သင်တန်းမှာ စာရင်းပေးထားသူ ၇၀ ရှိတယ်။ မနေ့က ဖွင့်ပွဲနေ့မှာ ၆၃ ယောက် တက်ရောက်ပါတယ်။ စာရင်းပေးထားသူထဲက ၃ ယောက်က ဒီနေ့မှ လာနိုင်မှာဆိုတော့ ဒီနှစ်သင်တန်းမှာ ၆၆ ယောက်တက်ရောက်မယ်ပေါ့။ သင်တန်းက (ဂ) ရက်ကြာမှာ၊ နေထွက် နေဝင်၊ တစ်နေ့တာလုံး။

ဒီနှစ်က ၁၀ ကြိမ်မြောက်သင်တန်း။ နှစ်စဉ် သင်တန်းသား ၅၀ ကျော်နဲ့ ၇၀ ကျော်အတွင်း တက်ရောက်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဒီသင်တန်းဆင်း သင်တန်းသား ၆၀၀ ကျော် ၇၀၀ နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ ၁၀ ကြိမ်မြောက်မို့ အမှတ်တရအနေနဲ့ စာရေးပါဦးလို့ မိုးမခ ဝက်ဘဆိုက် စီစဉ်သူ ကိုမောင်ရစ်က တိုက်တွန်းတယ်။ အချိန်ရလျှင် ရေးဦးမယ်လို့ တာဝန်ခံလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဓာတ်

ပုံသတင်းတင်မယ်တဲ့။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဓာတ်ပုံသတင်းကို မိုးမခမှာ ခုဆိုတွေ့နေရပြီ။ ကိုယ်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်အတူတူ စာတစ်ပုဒ်ရေးမှဆိုပြီး ခုဒီစာကို ရေးဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေ့ညနေ ၆ နာရီ ၃၀ မှာလည်း လူရွယ်လူကြီးများအတွက် သင်တန်း တစ်ခု ပို့ချပေးရဦးမှာ။ ဒီသင်တန်းမှာလည်း ကိုယ်က ဓမ္မပဒ အလှူကဗျာ မြတ်ရွှေစာဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဓမ္မပဒကို တာဝန်ယူ သင်ပေးနေတာပါ။

ဒီနေ့သင်ပေးဖို့စိတ်ကူးထားတာက ယမကဝဂ်မှာလာတဲ့ သာရိပုတ္တတ္ထေရဝတ္ထု။ ဒီဝတ္ထုရဲ့ဆိုလိုရင်းက 'အကြံအစည် အတွေး အခေါ်မှားရှိသူဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတွေနဲ့ လွဲချော်တတ်ကြောင်း၊ ဝါဒတစ်ခုကို ယုံကြည်ထားသူတစ်ယောက်အဖို့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူယုံကြည်ရာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ခက်ခဲကြောင်းကို ဗုဒ္ဓက ဟောထားတာ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်စရာ အလွန် ကောင်းပါတယ်။

ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းအကြောင်း ရေးမယ်ဆိုတော့ ခဏရပ်ကာ စဉ်းစားမိတယ်။ ၁၀ နှစ်တာဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ သင်တန်းမှာ ဘာတွေတွေ့ခဲ့သလဲလို့။ စဉ်းစားမိတော့ ကလေးငယ်တွေရဲ့ ဆင်ခြေလေးတွေအကြောင်း သွားသတိရမိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို စာရေးသူက **You have so many excuse** လို့ ပြောလေ့ ရှိခဲ့တယ်။

ဥပမာအနေပြောရလျှင် သင်တန်းချိန် တစ်ချိန်နဲ့တစ်ချိန်ကြားမှာ အပေါ့အပါးသွားဖို့၊ ရေသောက်ဖို့ အချိန်ပေးထားတာ။ အဲဒီ အချိန်များမှာဆို ရေသောက်ဖို့၊ အပေါ့အပါးသွားဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ အတန်းတက်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဆိုမှ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း အတန်းထဲမှာထိုင်ပြီးလို့ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိပါမှ ရေသောက်သွားချင်တယ်။ အိမ်သာသွားချင်တယ်လို့ အကြောင်းပြဆို ဆင်ခြေပေးတာမျိုး။ အတန်းနောက်ကျနေလျှင်လည်း ဟိုဟာဖြစ်နေလို့၊ ဒီဟာဖြစ်နေလို့လို့ ဆင်ခြေပေးတတ်တာမျိုး။ အဲဒီလို ဆင်ခြေပေးလေ့ရှိတာကလည်း ဆင်ခြေအမြဲပေးတတ်တဲ့ ကျောင်းသားအနည်းငယ်ကသာ ထပ်ကာထပ်ကာပေးတတ်တာပါ။ အများစုက ပေးလေ့မရှိပါဘူး။ ကျောင်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေလို့ ဟေ့ ဟေ့ မပြေးရဘူးလေလို့ ပြောတဲ့အခါမျိုးမှာ သူပြေးချင်လို့ ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်က ဟိုကောင်လိုက်လို့ ပြေးရတာလို့ ဆင်ခြေပေးတတ်တာမျိုး။ စာသင်ခန်းထဲ စက္ကူစုတ်တွေပစ်ချ လို့ မပစ်ရဘူးလို့ သတိပေးတဲ့အခါမျိုးမှာဆိုလျှင်လည်း အတန်းပြီးတဲ့အခါ သူပြန်ကောက်သွားမှာပါလို့ အကြောင်းပြတာမျိုး စသဖြင့်ပေါ့။ ပြန်ကောက်မယ်လို့သာ ပြောပေမယ့် အတန်းပြီးလို့ သူများတွေ အတန်းကထွက်တာနဲ့ သူပစ်ထားတဲ့စက္ကူစုတ် မပြောနဲ့၊ သူ့မှာပါလာတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ခဲတန်တွေ၊ အကျိစတာမျိုးတွေကိုတောင်မှပဲ ကောက်ရမှန်းမသိပဲ အလျင်ဦးအောင် ထပြေးတတ်တာမျိုးကိုပင် တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကလေးတွေပြုလုပ်တတ်တဲ့ **Excuse** လေးတွေကတော့ သိပ်ပြီး အပြစ်တင်ဖွယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အများနဲ့ နေ ထိုင်ရာမှာ စည်းကမ်းတကျဖြစ်အောင်သာ ပြောပြရပေမယ့် သူတို့စိတ်ထဲမှာ မတရားလှည့်ဖြားလို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော သူတစ် ပါးကိုပါ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုတဲ့ စေတနာဆိုးမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် အသက်အရွယ်တွေကြီးရင့်၊ အသိ ဉာဏ်တွေလည်း ကြီးရင့်၊ ပညာတွေလည်း ရှိလာချိန်မျိုးရောက်သူတွေရဲ့ **Excuse** လုပ်တာမျိုး၊ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပေးနေတာ မျိုးကတော့ ဆင်ခြေပေးနေသူအတွက်လည်း မကောင်းသလို ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း အလွန်ထိခိုက်ပါတယ်။

အသက်အရွယ်တွေကြီးရင့်၊ အသိဉာဏ်တွေလည်းရှိပါလျက်ကယ်နဲ့ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်လိုတဲ့အခါ၊ လုပ်သင့်လုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်လိုတဲ့အခါ စာရေးသူတို့က အကြောင်းအမျိုးမျိုး၊ ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ပြလေ့ရှိတတ်ပါ တယ်။ တချို့အလုပ်တွေက မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်းဟာ မတရားဘူး၊ မမျှတဘူးရယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကို အခြားသူတစ်ဦးဦးက ဒီလိုလာလုပ်လျှင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်သိနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်လိုက်လျှင် ကိုယ့်အတွက် အကျိုး ရှိမှာပဲ၊ အမြတ်ရမှာပဲလို့ တစ်ဖက်မှာ ကိုယ်ကယုံကြည်နေတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ကိုယ်ရမည့်အကျိုးရလဒ်ကို မစွန့်လွှတ်ချင်တာ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တာကြောင့် ဒီလို မလုပ်သင့်တဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သူတစ်ပါးတွေကို ဦးစွာ လှည့်စားရတယ်။ လှည့်စားရတာတွေထဲမှာ သူတစ်ပါးမသိစေဖို့ ဖုံးဖိတဲ့နည်းတွေ၊ လိမ်ညာတဲ့နည်းစတာတွေကို သုံးရတယ်။

ဒီလောက်နဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ မလုံလောက်သေးဘူးဆိုလျှင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါ ပြန်လည်လှည့်စားရတော့တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ် တွေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည် **Excuse** လုပ်ရတော့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားတာကို ကိုယ်ကသိနေလေတော့

ကိုယ့်လိပ်ပြာကို မလုံခြုံသလို ခံစားရတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီလိပ်ပြာမလုံခြုံတဲ့အဏ်ကို ကာကွယ်ရအောင် နည်းအမျိုးမျိုးကြံဆရ တယ်။ အဲဒီအတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေသုံးရတယ်။ ရိုးသားစွာလုပ်ရတဲ့ အလုပ်အတွက် သုံးရတဲ့စိတ်ဓာတ်ခွန်အားထက် မရိုးသားတာကို မရိုးသားမှန်းလို့သိပါလျက် လုပ်ရရာမှာ သုံးရတဲ့စိတ်ဓာတ်ခွန်အားက ပိုမိုအင်အားတွေ ကုန်ခန်းစေတယ်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပိုမိုနွမ်းနယ်စေတယ်။ ကောင်းတာလုပ်ဖို့၊ မှန်တာလုပ်ဖို့ ခွန်အားတွေ မကျန်သည့်တိုင်အောင်တောင် ဖြစ် သွားတတ်ပါတယ်။

ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက်၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ရလိုက်တဲ့အတွက် အပေါ်ယံ ယာယီအခိုက်အတန့်မျှတော့ ငါ လုပ် နိုင်တာပဲ။ ငါရလိုက်တာပဲဆိုပြီး ကျေနပ်သလို ပျော်ရွှင်ရသလို ခံစားကောင်း ခံစားနိုင်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း စွမ်းနိုင်သူ၊ လုပ် နိုင်သူရယ်လို့ ထင်ကောင်းထင်နိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပျော်ရွှင်မှု ၊ ဒီခံစားမှုဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမြင့်ဆုံး ကြည်နူးကျေနပ်မှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှု မဖြစ်စေနိုင်ပါဘူး။ ဒီမတရားလုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ရလာတဲ့အရာပေါ်မှာသာ အမြင့်ဆုံးပျော်ရွှင်မှုကို မရတာလား ဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြားသော တရားသဖြင့် လုပ်ရာကနေ ရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အဆုံးစွန် ပျော်ရွှင်မှု မျိုး၊ ကျေနပ်မှုမျိုးကို ဒီလိုသူတွေမှာ လုံးဝမရစေနိုင်တော့ပါဘူး။ ညစ်နွမ်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ လုပ်ရပ်တွေကနေ ကူးယှက်လိုက် တဲ့ ဒဏ်ချက်တွေဟာ ဆိုးရွားလွန်းလှပါတယ်။ ဒီအခြေအနေမျိုးကို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည်သတိထားသုံးသပ်ကြည့်လျှင် တွေ့ နိုင်ပါတယ်။

မသန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုအခြေခံပြီး ရလာတဲ့ ဘယ်ရလဒ်မှ အဆုံးတိုင်သော ပျော်ရွှင်မှုကို မဖြစ်စေနိုင်ဘူးဆိုတာ ဗုဒ္ဓက လည်း ဆုံးမထားတယ်။ ဒါဟာဗုဒ္ဓစကားဖြစ်လို့ ဘာသာရေးအဆုံးအမကို လက်မခံနိုင်သူ ရှိကောင်းရှိနိုင်မယ်။ ဒီလို ဘာသာ ရေး လက်မခံလိုသူတွေအတွက် ပြောရလျှင် ဒီအယူအဆဟာ ဗုဒ္ဓသာယျင်မဟုတ်၊ ယနေ့ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုလက်ခံထား တဲ့ စိတ်ပညာရှင်ကြီးတွေကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအယူအဆကို လက်ခံကြပါတယ် ဆိုတာကိုပါ။

လုပ်သင့်တာကို မလုပ်လိုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို **Excuse** လုပ်ရာမှာလည်း အလားတူပါပဲ။ ကိုယ်ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ထိုက်ကြောင်း ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအမျိုးပေးကာ ရှောင်ရှားတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရှောင်ရှားမှုဟာ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးစတဲ့ ရှုထောင့်တွေကနေကြည့်လျှင်လည်း သင့်တင့်တယ်။ ယုတ္တိရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ဆင်ခြေနဲ့ကို ပြန်ပြီး သက်သေ ထူတတ်တယ်။ ကိုယ့်နဲ့ သဘောထားတူသူ၊ ကိုယ့်အယူအဆကို ထောက်ခံပံ့ပိုးပေးမည့်သူမျိုးကိုလည်း ရှာဖွေတယ်။ ဘယ် လို ပင် ဆင်ခြေပေးပေး၊ သက်သေရှာရှာ။ ကိုယ့်မှာလုပ်သင့်တဲ့ တာဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ အတွင်းစိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ယာယီအခိုက်အတန့်ဖြစ်ဖြစ်၊ သက်သာရာရစေဖို့ လှည့်စားဖုံးကွယ်စရာ တစ်နည်းနည်းကို အသုံးပြု ရတယ်။

အဲဒီလို သူတစ်ပါးတွေကိုလှည့်စားဖုံးကွယ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်ကို လှည့်စားဖုံးကွယ်ခြင်းတွေဟာ အလေ့ကနေ အကျင့်၊ အကျင့် ကနေ အထုံဝါသနာအထိဖြစ်လာကာ စွန့်လွှတ်ဖို့ ခက်ခဲတဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က မရိုးသားမှု၊ မတရား လုပ်မှုနဲ့ ယှဉ်ပါးလာတာကြောင့် ပိုမိုဆိုးတဲ့ အကုသိုလ်မျိုး၊ မတရားမှုမျိုးကိုလည်း တိုးတိုးပြီးတော့ လုပ်လာနိုင်ပါတယ်။

ဒီနေ့သင်ကြားပေးမည့်သင်တန်းမှာ သိဉ္စည်းဆရာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကြံအစည်များကို အခြေခံလို့ အနှစ်သာရရှိတဲ့ အမှန် တရားကို ဘယ်သောအခါမှ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သာရိပုတ္တတ္ထရအကြောင်းကို ပြောပြဖို့စိတ်ကူးထားတယ်။ အတွေးအခေါ်အယူ အဆများ၊ အကြံအစည်များတွေဟာ အလွန်မှ ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကြံအစည်များ၊ အတွေးအခေါ်များ တွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားခြင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အများကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမှန်ကန်တဲ့ **Excuse** လုပ်ခြင်းတွေ မများစေဖို့၊ ဖြစ်နိုင်ပါလျှင် လုံးဝမရှိစေဖို့ နေထိုင်သွားသင့်ကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ (၁၀) ကြိမ်မြောက် ယဉ်ကျေးမှုသင်တန်းနဲ့ ဒီဆောင်းပါး တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်တယ်။ မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရေးသူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှ မဆုံး ဖြတ်ချင်ပါဘူး။ ရေးဖို့တောင်းဆိုတဲ့ ဒကာကိုမောင်ရစ်သာ ဆုံးဖြတ်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ နာရီကလည်း နံနက် ၄ နာရီ ၄၀ ရှိပြီ။ ဘုရားဝတ်တက်ဖို့အတွက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရတော့မှာမို့ ဒီစာကို ဒီမှာပဲ အဆုံးသတ်ပါရစေတော့။ ။

မေတ္တာဖြင့်
အရှင်ဉာဏိက
ဩဂုတ်လ ၃ ရက်၊ နံနက် ၄:၄၂ ၊ ၂၀၀၈